BÉCSI POSTA

A BORNEMISZA PÉTER TÁRSASÁG KULTURÁLIS ÉRTESÍTŐJE

Új sorozat, XVI. évfolyam, 2. (119.) szám **Bécs, 2021. február**

Gazdag Erzsi: Itt a farsang

Itt a farsang, áll a bál, keringőzik a kanál.
Csárdást jár a habverő, bokázik a máktörő.

Dirreg-durrog a mozsár, táncosra vár a kosár,
A kávészem int neki, míg az őrlő pergeti.

Heje-huja, vigalom! Habos fánk a jutalom.
Mákos patkó, babkávé, értünk van a parádé!

Mosolyogni tilos!

Bejelentették, hogy a koronavírus-járvány miatt, a kormányok összehangoltan járnak el világszinten. Ez az egyetlen járható út. Úgy döntöttek, hogy a mosolygást betiltják. Az Egészségügyi Világszervezett (WHO) a döntést valószínűleg jóváhagyja. Végre globális erőfeszítést tesz a politika, hogy ha nem is a vírust, de legalább annak áldozatait, az embereket megzabolázza.

Aki mosolyog az gyanús. Nem képletesen, hanem a szó szoros értelmében az. Akik hónapok óta maszkot viselnek, azok a mosolygásról, mint értelmetlen és fölösleges erőfeszítésről eddig már biztosan leszoktak. Aki a maszk alatt is tovább mosolyog, annak nincs ki az öt kereke, ez pedig azért nem annyira gyakori. Következésképp, aki az elmúlt egy évben nem hagyta abba a mosolygást, az csakis maszkellenes, tehát közellenség lehet.

A mai időkben csak a közveszélyes rendzavarók mosolyognak. Mondjon már valaki egyetlen okot a mosolygásra! Nincsen! Aki mosolyog, az érzéketlen a világszintű sok bajjal szemben. Aki ma mosolyog az a kormányzatok fő ellensége. Viselkedése megengedhetetlen, hiszen világjárvány idején semmi nem veszélyesebb a társadalom nyugalmára nézve, mint a társadalmi kritika. Az embereknek vakon meg kell bízniuk vezetőikben, azok képességeitől vagy intézkedéseik eredményességétől függetlenül. Tudjuk, nincsen metszőbb kritika a néma mosolygásnál. Még a legkeményebb autokraták sem viselik el.

A világ fele szerencsére már eddig sem mosolygott. Sokakat pedig, kis erőfeszítéssel, bármiről le, vagy bármire rá lehet szoktatni. Nemzeti, népi karakter kérdése is a dolog. Különösen nehéz a mediterrán vagy a trópusi népek mosolyát betiltani. Ott még arra is képesek, hogy mosolyogva haljanak meg az emberek, míg sokfelé másutt, a mérsékelt vagy hidegebb égövön, mosolytalanul élnek.

Nagyon fontos a kormányzatok munkáját világszinten összehangolni, hiszen egyes országokban sokkal előbb állnak már a mosolytalanság elérésében, mint máshol. Tanulni kell tőlük. Vannak országok, ahol a millió meg millió térfigyelő kamera arcfelismerő programjai különösen a mosolygásra vannak beélesítve. A világ civilizált felén a gyorshajtásért kirótt büntetéseket a posta hozza. Ezt a rendszert kell a mosolygásra is felhasználni. Természetesen korrektül kell eljárni, a büntetőcsekk mellé legyen kötelező a delikvens mosolygós fényképét, mint bizonyítékot, csatolni. Csoportos mosolygás, vagyis mosolygós csoportkép esetén, mivel ebben az esetben már szervezett bűnszövetkezetről van szó, börtönbüntetés a javallott.

Minden iránt, amit betilt a törvény, megnő a kereslet. A szeszes italokhoz, kábítószerekhez, dohányárukhoz hasonlóan, a mosolygással kapcsolatban is erre idejében föl kell készülni. Számítani kell rá, hogy a feketepiacon felmegy a mosolygás ára, és ha már hiánycikk, feláron a pult alatt fogják osztogatni. Elkerülhetetlen lesz a jól szervezett mosoly-csempészhálózatok kialakulása, egyesek pedig odáig vetemednek, hogy például Afrika vakító mosolyát tervszerűen a mosolytalan Európába be akarják csempészni. A mosoly-prostitúció is megjelenik. Nagyon fontos a szakosodott mosoly-rendőrség felállítása és gyors kiképzése.

Ami a kormányok egymásközti együttműködését illeti, azonnal véget kell vetni világszinten a mosolydiplomáciának, hiszen a kormányoknak és vezetőiknek jó példával kell szolgálniuk polgáraik számára. Hogy egymás iránti békés szándékaikat mégse lehessen kétségbevonni, ajánlott, hogy vigyorogjanak vagy vicsorogjanak, de az sem baj, ha fennhangon sikítanak.

Aki ezt a végtelenül hasznos újítást nem bírja idegekkel – nyugodtan kapjon nevetőgörcsöt. Jó hír: a tiltás kizárólag a mosolygásra vonatkozik…

Másréti Zoltán

(Megjelent a Brassói Lapok 2021. január 21-i számában)

Vidor Miklós: BOLOND-BÁL

Bolond bálban jártam
az este,
a szamárral táncolt
a kecske.
Három majom húzta
a nótát,
vasvillával ettek
szamócát.
Be is csípett egy-két
legényke,
lisztes zsákot húztak
a pékre.
hordón lovagolt egy
bohóc ott,
kék füles dinnyével
golyózott.
Nyúlfi elől iszkolt
a róka,
fején árvalányhaj
paróka,
víg paprikajancsi
dobolt rám!
Ilyen volt a híres
bolond-bál!

Ady Endre:: FARSANG A DUNA-TÁJON

Brahma, Jézus, Allah, Mózes
S az egész szentséges holmi
Lepotyogtak a Sionról
És eljöttek Hunniába farsangolni.

A Tátra is csörgő sapkát
Csapott, íme, vén fejére
S a külön magyar Teremtő
Pojácának kiöltözve áll az élre.

Minden móka. S egye fene,
Kit búsítnak csalfa gondok.
Igy van ez jól. Hunniában
Farsangolnak az istenek s a bolondok.

Hunniának fáj a tréfa?
Kedves ország, sohse fájjon,
Éljen, éljen a bolondság.
Farsang van most, nagy farsang a Duna-tájon.

Párizs

Budapesti Napló, 1907. január 20

A Bornemisza Péter Társaság ezúton tudatja,
hogy a koronavírus-járvány miatt
a vasárnap, 2021. <u>március 7-én</u> 17:30 órára tervezett előadást

E L H A L A S Z T J A.

Előadásaink látogatóitól, akiknek egészsége számunkra rendkívül fontos, megértést kérünk.

A mielőbbi találkozás reményében mindenkinek jó egészséget kívánunk.

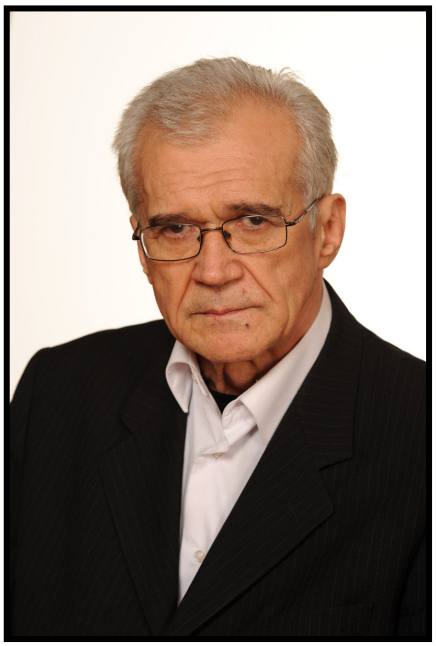

APÁINK ARCÁN

Itt Erdélyben a suvadásos dombok
a férfiakban éjjel mélyre szállnak,
reccsenve nőnek meg a pofacsontok,
s a vízmosásos szemekben az árnyak

nézik, nézik évezredes hosszan,
hogy a türelem partjain milyen erdő ég el.
Hiába kenték be a füves rétet
jelszavakkal és piros borjúvérrel,

mert felzúg makacs hajuk az éjben
és erdőtűzként világít,
forradalmas-szép arcuk foszforeszkál,
hogy megleljük az utat hazáig,

fiúk, fiúk, ti viháncoló csitkók a vad
szelekben,
ha netalán az űrig nem sikerül szállnunk,
s e rögös földre mégis visszatérnénk,
csak lábujjhegyen, halkan!:

apáink hűlő, drága arcán járunk.

Február 7-én, vasárnap, életének 77. évében,
elhunyt FARKAS ÁRPÁD Kossuth-díjas költő.
Kegyeletünk jeléül álljon itt két verse**.**

AVARON

Orra bukva az avaron,
forogva mennyköves határon,
az ember mondja a magáét,
mint akit nem vertek még szájon,
mint aki lélegzetet is
e föld gyomrából vesz már,

kövek köhögnek tüdején,
nyelvére agyagos sár
tapad,
hogy érezze,
ne csupán látva lássa
a földet, honnan vétetett
a fel-feltámadásra.

Orra bukva az avaron,
és menni tovább mégis,
ébreszteni a nagyra nőtt,
de alvó jegenyét is,
nem hagyni, hogy a fenyvesek
zöld tűkkel beférceljék
mindazt, mi mítosztalan már,
de lelkiismeret még -

Orra bukva az avaron,
a veszélyt megkeresni,
derékig csonterdőben is
csak menni, egyre menni,
mint kire országló erőt
s egy ilyen földet szabtak,
hogy óvja lélegzetenként
e keserves hatalmat!

Farsangi népszokások és ételek

A februárnak kevés előnye van, nem tartozik a legnépszerűbb hónapok közé, mégis szép emlékeket gyűjthetünk be ilyenkor is, mert javában tart a báli szezon, egymást követik a farsangi rendezvények. De tulajdonképpen mi is a farsang? A szó a német fasen, faseln szóból ered, jelentése: mesélni, pajkosságot űzni. A vígság azon időszakát jelzi, amely a húsvét előtti nagyböjtöt megelőzi. A farsangot rendesen Vízkereszttől, azaz január 6-tól Hamvazószerdáig, a nagyböjt első napjáig számítjuk. Legjellegzetesebb eseményei az álarcos, jelmezes, batyus és gyermekbálok. Ez az úgynevezett báli szezon, ilyenkor tartják báljaikat a különböző szakmai csoportok: jogászok, orvosok, iparosok.

A farsang hazája Olaszország, leghíresebb a velencei karnevál. Magyarországon a leglátványosabb farsangi alakoskodás a mohácsi busójárás. A busók fából faragott álarcokban jelennek meg, mozgásuk, viselkedésük rituálisan meg van szabva. A maszkos alakoskodás játékai és a felvonulások mellett fontos eseménye a farsangnak az evés-ivás és a mulatozás. Bizonyos Húshagyókeddi szokások a farsang, illetve az egész tél elmúltát jelzik, pl.: farsangtemetés. A telet jelképező bábot vízbe fojtották vagy elégették. A farsanghoz számos termékenység és terméenyvarázsló cselekmény és hiedelem kapcsolódik, pl.: a farsangi mulatságon nagyokat kell ugrani, hogy nagyra nőjön a kender, a húslevesbe ugyanezen célból hosszú laskát kell főzni. Sokfelé Húshagyókedden kell a vetni való kukoricát lemorzsolni, vagy a szőlős négy sarkán egy-egy tőkét megmetszeni.

Hogy valójában mit is fogyasztottak a régi farsangi lakomákon, hogy voltak-e kizárólag erre az ünnepre készített ételek, erről sajnos hiányosak az ismereteink. Az biztos, hogy sokat és sokfélét ettek, hiszen a sok-sok étel elfogyasztásától a következő év bőségét remélték. Az is biztos, hogy farsang elengedhetetlen étele hosszú idő óta a fánk, amelynek mágikus erőt tulajdonítottak. Például a Szerémségben azért sütötték minden háznál, hogy a vihar el ne vigye a háztetőt. Az eredeti szalagos farsangi fánk, továbbá a rózsafánk, a forgácsfánk (csöröge) cseh fánk mind-mind a farsangi asztalok kedvelt csemegéje ma is.

Barta László
(Forrás: www.torzsasztal.hu)

Farsangi fánk

Nincsen farsang fánk nélkül! Bár nem tartozik a legegyszerűbben elkészíthető édességek közé, de még a legnagyobb akaraterővel rendelkezők sem bírják ki, hogy legalább farsangi időszakban ne csábuljanak el...

Már az ókori rómaiak és görögök is ettek valami hasonlót, bár annak hosszúkás alakja volt, és sütés után mézzel vagy halszósszal kenték meg. A középkorban az arab szakácsok cukor nélküli élesztős tésztát sütöttek olajban, amit sütés után sűrű, édes szirupba áztattak.

A fánk az 1400-as években került Európába, és rögtön népszerű lett Angliában, Németországban és Hollandiában is. A fánktészta eredetileg megegyezett a kalácstésztával, amit aszalt gyümölcsökkel, fűszerekkel dúsítottak, majd olajban sütöttek ki a karácsonyi szezonban, egészen Vízkeresztig.

Érdekes, hogy ez még gombóc alakú volt, és csak az 1800-as évek közepén találták fel bele a lyukat (az ok rendkívül egyszerű: így jobban átsül a tészta), persze Amerikában, a fánkevők földjén, ahová a holland telepesek közvetítésével jutott el. Az első recept egy 1803-as angol szakácskönyvben található, de természetesen minden nemzetnek megvan saját fánkja, ilyen a német *Berliner Krapfen*, az amerikai *donut*, a francia *beignet*, vagy a cseh fánk, a *talkedli*. Magyarországon a 19. században terjedt el, de egy korabeli írás szerint 1603-ban gróf Thurzó Szaniszló várában egy lakomán már fánkot szolgáltak fel.

Székelyföldön *pánkónak* hívják, Baranyában *huppancs* a fánk neve, Borsodban és a Bodrogközben *krepli*, a Felvidék némely helyén *siska*, a palócoknál pedig *pampuska*.

A farsang a bálok, a karneválok, a nagy lakomák időszaka, majd a Hamvazószerdát követően kezdetét veszi a Nagyböjt, viszont a szegényebbek nem bírták ki a negyvennapos koplalást, ezért a papok azt tanácsolták, hogy a böjt előtt tápdúsabb ételeket vegyenek magukhoz, így aztán kenyér helyett az energiadúsabb fánkot fogyasztották. *(Forrás: www.torzsasztal.hu)*

Két írás Másréti Zoltán Óraátállítás című kötetéből (Romanika kiadó, Budapest, 2020)

A portré

A kár pótolhatatlan volt! A teremőr kivert foga már nem volt az.

Barnáék módos, középkorú, megállapodott pár voltak. Rajongtak a kultúráért. Rendszeresen koncertekre jártak, tárlatokra, színházba, operába. És múzeumba. Kedvencük a Szépművészeti Múzeum volt. Otthon érezték magukat benne.

Igazi csemege volt a mostani kiállítás: XV. századi, kevésbé ismert, német mesterek portré-festészete! Figyelmesen sétáltak képtől képig. Élvezettel, hallgatagon lépkedtek. Ritkán megjegyzéseket is tettek és mindig osztották egymás véleményét. Kellemes, megszokott este elé néztek.

Barnáné újra meg újra visszatért ugyanahhoz a festményhez. Férfi portré – nemes arc, határozott tekintet. Ötszáz éve halott, rég elporlott már az arc. De a vászon megőrizte a félezredéves vonásokat. A tekintetet. És micsoda tekintet volt! Átható! Tüzes.

- Drágám, még rengeteg néznivalónk van, nem kéne már tovább mennünk? – jegyezte meg Barna.
- Máris jövök édesem, csak egy pillanat! - válaszolta a párja.
- Igen, igen, megértelek. Fantasztikus portré. Mintha élne! Te, csak most látom: néz téged!
- Csak képzelődsz Lajos. Nem néz ez senkire. - neheztelt Barnáné.
- De igen! Néz! Olyan eleven a tekintete. Micsoda festőművész, Istenem!
- Micsoda tekintet! Jézusom!
- Gyere már Helga! - türelmetlenkedett Barna úr. - Záróráig sem tudjuk megnézni a kiállítást, ha te leragadsz minden jobbacskán sikerült festmény előtt!
- Menj csak Lajos. Máris jövök!
- Jövök! Jövök! Mondod, hogy jössz, de meg sem mozdulsz! Mi van veled? Kipirultál. Jól vagy drágám? Kérsz egy korty ásványvizet?
- Hagynád végre Lajos, hogy nyugodtan megnézzem a képet! Istenem, micsoda férfi! Akarom mondani micsoda mester! Hogy megfogta a tekintetem, vagyis, hogy megfogta a tekintetét a művész. Vajon hogy hívják?
- Hogy-hogy, hogy hívják? - csattant fel Barna úr. - Először is, hogy hívták? Halott már ötszáz éve, elfelejtetted, drágám? Másodszor pedig, ott írja a nevét a festmény melletti cédulán, nem látod?
- Dehogynem látom, de hát ott nincs név: *„Ismeretlen férfi portréja”*, azt írja. Vajon ki lehet?
- Már hogyne lenne ott név, Helga. Összetéveszted a kép címét a művész nevével. Tessék, olvasd, négy neve is van neki!
- Igen, igen, a művész… - ábrándozott Barnáné.
- Gyere menjünk, nem tetszik nekem ez a pasas. Határozottan úgy tűnik, hogy gátlástalanul bámul téged. Sőt az előbb mintha belebámult volna a dekoltázsodba. Micsoda alak lehetett! Nyilván, hogy ismeretlen. Csak azért mert jóképű valaki, a történelem nem jegyzi fel a nevét. Amikor én nézek rá, bezzeg azonnal félrenéz, a semmibe. Pimaszul szemez veled, de az én tekintetemet, azt már nem állja! Szép kis legény mondhatom! - kakaskodott Barna úr.
- De Lajos, miket beszélsz! Ez egy ötszázéves festmény!
- Igen, igazad van, félévezrede elrohadt már ez a pimasz alak. Jó, hogy mondod. Nagyon szép: az ismeretlen férfi! Micsoda cím ez egyébként is? Van Ismeretlen Katona, meg Ismeretlen Hős, vagy ismeretlen művész, mint a gótikában, például. De ismeretlen férfi? Te mire gondolnál, ha azt olvasnád: az ismeretlen nő? Valami szép kis firmára, gondolom.
- Ne olyan hangosan Lajos. Az emberek néznek minket.
- Mit bánom én! Gyere már!
- Még egy búcsúpillantás és máris jövök!
- Búcsúpillantás?! Helga, te szégyentelenül flörtölsz!...
- Ne kiabálj Lajos, jön a teremőr.
- Valami baj van uram? Segíthetek valamiben? - lépett hozzájuk a koros teremőr.
- Igen, segíthet! Kérem, közölje a kedves feleségemmel, hogy a Művészettörténeti Múzeum belső szabályzata szerint egy kép előtt öt percnél tovább álldogálni szigorúan tilos.
- Nincs ilyen szabály uram, miket beszél?
- Ha nincs, hát legyen! És panaszt teszek: kérném a tisztelt múzeumi munkatársakat, hogy legyenek olyan kedvesek a jövőben a kiállított személyeket jó modorra tanítani. Gondolom, azt Ön is elismeri,

hogy azt azért megsem lehet, hogy például itt ez az ötszáz éves pasas gátlastalanul a feleségem dekoltázsát bámulja!
- Miért, mi a baj a kedves felesége dekoltázsával? Szerintem minden a legnagyobb rendben van vele.
- Hát mindenki megőrült ma itt?! A portré kacsingat a feleségemnek, az asszony első látásra belezúg az ötszáz éves festett férfiba, magának meg van mersze a nőm dekoltázsát bámulni!
- Elnézést, drága uram, elfelejtette, nem én bámultam a nagyérdemű dekoltázst, hanem az arckép...

Barna úr nem bírta tovább. Előbb színt váltott: vörös lett, majd megmarkolta a zsebében az autókulcsát, hirtelen mozdulattal kirántotta, és korához meg társadalmi státusához képest szokatlanul nagyívű tigrisugrással a portréra vetette magát. A meglepett, lomha teremőr nem tudta a portrét megmenteni. Szerencséjére, Barna úr őrjöngésében egy véletlen oldalmozdulattal beverte a teremőr egyik metszőfogát, így az a későbbiekben látványosan tudja majd bizonyítani, hogy szolgálati kötelességeinek eleget tett. Csendes, nyugodt állása nincs veszélyben.

Barnáné ájultan omlott a padlóra. A falakról, körös-körül, csupa megértő tekintet nézett rá...

A komód

- Megőrült a világ! – mondtam a doktornak. Képzelje, a minap, amint az utcán sétáltam egy fekete komód szaladt át előttem az úton.
- Véletlenül nem fekete komondort akart mondani? – nézett rám komolyan a doktor. Vagy esetleg egy fekete macskát?
- Nem doktor úr! Azt hiszi, félrebeszélek? Tisztán láttam, egy komód volt az, Art Deco, ha éppen tudni akarja. Felkapta a szoknyáját és úgy szaladt végig a pocsolyák között. Azelőtt éppen esett az eső.
- Értem – bólogatott az orvos. – Na, és mondja, jó lábai voltak?
- Nem láttam tisztán, de azt hiszem igen.
- Mondja, ön babonás?
- Hova gondol doktor úr! Egyáltalán nem! Ön viszont hajlamos rá úgy látom, ha fekete macskára gondolt azonnal, amint én a fekete komódot említettem.
- Nem vagyok babonás, csak reménykedtem – csóválta fejét a doktor.
- Másnap, amint a közeli parkban sétáltam, kétségbeesett felhívást láttam itt-ott a fákra, lámpaoszlopokra kifüggesztve. Ha megengedi, idézem. „Megszökött házi kedvencünk – életünk öröme! Becsületes megtalálója nagy jutalomban részesül!” Így kezdődött a szöveg. Gondolhatja, doktor úr, földbegyökerezett a lábam, amikor a mellékelt képre pillantva felismertem a komódomat! Akarom mondani az övékét – valakikét -, de egyértelműen a fekete komód volt az, mely előttem átszaladt az úttesten. Ezt a szerencsétlenséget!…
- Na, látja, mégis csak babonás egy picit! – bizakodott a doktor makacsul.
- Dehogy, kérem! A szerencsétlenség az, hogy a jutalmat elszalasztottam! Na, mindegy. Egyébként is bosszantó, hogy az emberek mennyire nem tudnak vigyázni kedvenceikre. Tessék jobban odafigyelni! Ha nem vigyáznak, ha csak egy pillanatra nyitva hagyják az ajtót, ablakot - huss! - máris szalad a komód, repül a szék, elkúszik a perzsa szőnyeg…
- Valóban rettenetes – mélázott a doki. – Mit gondol, hogy végződik mindez?
- Nyilván az lesz a vége mindennek, hogy egy szép nap majd kiürül a lakás.
- Én csak a komódra gondoltam, mit gondol, hogy végzi?
- Megmondom, doktor úr. Kicsavarogja magát, aztán előbb-utóbb hazamegy. Elveszít egy-két fogantyút, esetleg egy fiókot is, a szép fekete politúr odalesz. Egy szép nap egy ütött-kopott bútordarab fog az ajtóban topogni, engednék már be. Becsenget. Ajtót nyitanak, majd zavartan néznek maguk elé. A komód helye már rég foglalt. A tékozló bútordarab pedig kioldalog a sufniba és tüzelőnek felaprítja önmagát…
- Két hét betegszabadság – mondta a doktor. A viszontlátásra!

Másréti Zoltán

Gyermekek oldala - Gyermekek oldala - Gyermekek oldala.

Devecsery László: Bohóc-biztató

Gyertek, gyertek, gyerekek!
Én veletek nevetek!
Mosolyogjunk, kacagjunk,
kacagtatók maradjunk!

Néha úgyis rossz a világ:
víg kedvünkből nyíljon virág!
Szedjük gyorsan nagy csokorba!
Nézzük meg, hogy ki mogorva!

Adjuk néki ezt a csokrot,
vidámságból termett bokrot…
Ő se legyen szomorú,
elkerülje őt a bú!

Most mindenki nevessen;
mosolyogva szeressen!

Donkó Sándor: Bohóc

Ez a krumpli nem az orrom,
bár most az orromon hordom,
farsang van, jó tréfa az,
ha a zsűri rám szavaz.

Bohóc vagyok én a bálon,
a táncot is megpróbálom,
ha nagy cipőm fenn akad,
a publikum rám kacag...

A fődíj egy dobostorta,
bohócnak való az volna,
hogyha talán megnyerem,
lisztes számmal elnyelem..

Csoóri Sándor: Farsangi kutyabál

De érdekes volna,
ha kutyabál volna,
s farsangnak napján
minden kutya
bálba gyalogolna,
nagy kutya is,
kis kutya is,
kit csíp még a bolha.

Komondor kényelmes,
lassú táncot ropna,
Puli Pali csárdást,
ahogy meg van írva;
sötét szőre, bozontja
a szemébe lógna.
Csau csacsacsázna,
a foxi bokázna,
a többi vén kutya meg
leülne a hóba.

Figyelő Figyelő Figyelő Figyelő

ELŐZETES

A **Bornemisza Péter Társaság** következő, 2021. április 11-re tervezett előadásával kapcsolatos információkat a változó járványhelyzet miatt, csak a következő számunkban áll módunkban meghirdetni. Akik e-mail-címet küldenek nekünk, azokat biztonsággal tudjuk értesíteni. Megértésüket köszönjük!

FELHÍVÁS

Kedves Olvasóink, kedves Bornemisza Péter Társaság barátok!
A "koronás" idők megmutatták a gyors és akadálytalan kommunikáció szükségességét. A vírushelyzet hirtelen változásai okozta programmódosításokat nem tudjuk az Értesítőnkön, a Bécsi Postán keresztül az érdeklődőknek idejében kiközölni. Erre csakis a drótposta és a későbbiekben elindítandó Hírlevelünk alkalmas. Aki gyors és biztos tájékoztatást vár tőlünk, azt tisztelettel felkérjük, adja meg az e-mail elérhetőségét a bornemisza@gmx.at *címre.*
A jövőbeli szorosabb kapcsolattartás reményében, a BPT elnöksége.

KIÁLLÍTÁSOK

Az osztrák kormány, enyhítve a járványügyi intézkedéseken, február 8.-tól újra engedélyezte a múzeumok és kiállítótermek nyitva tartását.

Azteken (Az aztékok)
A bécsi néprajzi múzeumban (**Weltmuseum Wien**) 2021. április 13-ig lesz látható ez a kiállítás, mely az aztékok legendás művészetéről és kultúrájáról kínál átfogó képet. A több mint 200 kiállított tárgyat, a múzeum saját gyűjteménye mellett, többségében különböző mexikói (Museo del Templo Mayor, Museo Nacional de Antropología) és európai (Royaux d'Art et de Histoire Bruxelles, Museum der Kulturen Basel) múzeumok kölcsönözték.

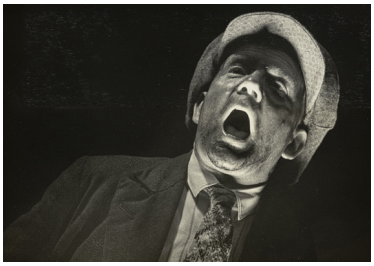

Faces (Arcok)
A *Faces* című kiállítás a bécsi **Albertinában** a portréfotózás radikális megújulásával foglalkozik Németországban és Ausztriában, a két világháború közötti időszakban. Az 1920-as és 1930-as évekre jellemző az arc iránti újszerű érdeklődés, amely a klasszikus portréfotózás végéhez vezetett. A fotósok már nem az ember személyiségét ábrázolták, hanem az arcot tekintették olyan anyagnak, melyet elképzeléseik szerint alakíthattak. A kiállítás május 21-én zár.

Absender: P.b.b.
Péter Bornemisza Gesellschaft
A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

www.bornemisza.at

"Wiener Post"
Gefördert aus Mitteln der
Volksgruppenförderung.
Erscheinungsort: Wien
Verlagspostamt: A-1060 Wien

Österreichische Post AG Info.Mail Entgelt bezahlt

Medieninhaber und Herausgeber: Péter Bornemisza Gesellschaft, A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15. Redaktion: Mag. Zoltán Kató
E-Mail: bornemisza@gmx.at Bankverbindung der Gesellschaft: Unicredit-Bank Austria, 1020 Wien, Rotschildplatz 1
BLZ: 11000. Konto Nr. 00207578600, IBAN: AT581100000207578600; SWIFT (BIC): BKAUATWW